

Interesse. Men ser vi Listerne igennem og ser, hvad der er givet ud til Brændselshjælp, vil vi se, at der praktisk talt i alle Amter er givet ud alt, hvad der overhovedet kunde gives ud efter Loven, saa der er ikke i mindste Grad taget Hensyn til, om man paa visse Egne i Virkeligheden har haft forholdsvis billigt Brændsel; Pengene er givne ud, og det er beklageligt. Nu maa man haabe, at dette, at Kommunerne faar en Part af Udgifterne at bære, maa kunne bevirke, at de ser mere økonomisk paa Forholdene.

Lovforslagets § 2 bestemmer i alt væsentligt, at den gamle Dyrtidslovs §§ 3—16 skal bevares, idet dog fornuftigvis Tallet 9 Kr. er nedsat, i særlig Grad naturligvis som Følge af, at den Periode, hvorom det i Lovforslaget drejer sig, kun er 9 Maaneder, medens det i Hovedloven drejede sig om et helt Aar. Jeg vil knytte et Par Bemærkninger til et Par af disse §§ 3—16, og jeg vil sige i Tilknytning til, hvad der er sagt af Venstres Ordfører, at vi fra vor Side ikke har nogen stor Kærlighed til § 4. Det vil vistnok erindres af Underudvalgsmedlemmerne i Fællesudvalget, som blev nedsat for at faa den nugældende Dyrtidslov ført igennem i Juni 1918, at man dør fra vor Side stærkt understregede, at § 4 kun maatte benyttes overfor de Kommuner, som var i ganske særlig Grad uheldigt stillede, saaledes at forstaa, at de paagældende Kommuner i Forhold til Skatteydernes Ydeevne havde et stort Antal mindre stillede; og for i stærkere Grad at pointere dette blev ogsaa Lovforslagets Tekst omredigeret noget fra den Redaktion, det havde, da det blev fremsat. Fra forskellige Sider er der alligevel blevet sagt mig, at det ikke volder nogen stor Vanskelighed for Kommunerne at faa den Tilladelse, som kan gives i Henhold til § 4. At faa nærmere Rede herpaa i Salen vil fornuftigvis være saa nogenlunde umuligt, men jeg vilde antage, at man i et Udvalg, som efter de faldne Udtalelser sikkert vil blive nedsat, vil kunne faa fuld Klarhed over dette Punkt.

Af Ordføreren for Venstre blev der i Forbindelse med hans Omtale af § 4 sagt, at man ønskede at faa Bund i Udgifterne. Det kan vi naturligvis fra vor Side i høj Grad slutte os til, men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at nogen egentlig Bund faar man vanskeligt, saa længe Tilskuddet til Hjælpekasserne er ubegrænset, idet der derigennem kan gives saa meget ud, som det skal være.

Angaaende § 8 i den gamle Dyrtidslov vil jeg gerne sige et Par Ord. Det drejer sig her om de Udgifter, der maa afholdes af den Tillægsskat, som Kommunerne faar Lov til at udskrive, og der staar, at ogsaa saadanne Udgifter som Hjælp til Lønninger, Hjælp til indkaldte Familiefædre og forøgede Alderdomsunderstøttelser maa afholdes af Tillægsskatten. Det forekommer mig imidlertid, at da alle private Arbejdsgivere, mere eller mindre frivilligt, kan man maaske sige, giver en langt større Løn, end de gav i 1914, er det kun naturligt, at Kommunerne, som efterhaanden i ret høj Grad maa karakteriseres som Arbejdsgivere, ogsaa maa give en forsvarlig Løn, og det er da naturligt, at den Løn, som de saaledes giver — en Løn, som ganske sikkert ikke vil kunne nedsættes i en betydelig Aarrække —, betragtes som en til Virksomheden svarende normal Udgift. Og naar sligt er Tilfældet, kan jeg ikke se nogen egentlig Grund til, at disse Lønningsudgifter skal afholdes gennem Dyrtidsskatten.

Jeg vil ogsaa tro, at det nu, da Sikringsstyrken ikke mere ligger inde, er ret overflødig at opretholde Bestemmelsen om speciel Hjælp til indkaldte Familiefædre. Jeg ved ikke, om der nu overhovedet ydes saadan Hjælp, men forekommer det, maa det sikkert være i meget ringe Grad. Hvad endelig Alderdomsunderstøttelsen angaar, mener jeg ogsaa at turde sige, at det vilde være en Fiktion at tro, at den Alderdomsunderstøttelse, som ydes for Tiden, nogen Sinde, saa længe de paagældende, der nu faar den, lever, skulde kunne nedsættes. Og i saa Fald forekommer det mig, at ogsaa denne Udgift maa betragtes som en normal Udgift for Kommunerne, og at den derfor ikke bør behandles som en særlig Dyrtidsudgift.

At der dog kan blive virkelige, særlige Dyrtidsudgifter tilbage, kan der jo desværre ikke være Tvivl om. Selv om den store Skare af Lønarbejdere — heldigvis kan man sige — har faaet deres Kaar saaledes forbedret, at deres Løn svarer til Dyrtiden, er der jo endnu ikke saa ganske faa Enkeltpersoner, om hvilke dette ikke kan siges. Der er bl. a. den store Skare af Tjenestemænd, der endnu er lønnede saaledes, at deres Løn ikke paa langt nær — efter de Oplysninger, som foreligger — har holdt Trit med Dyrtiden; men man tør vel haabe, at dette Forhold meget hurtigt vil blive rettet. Tilbage er — som ogsaa angivet i den højtærede Indenrigsministers Forelæggelsestale — en hel Del